

'Ik voelde me verplicht [†] het uit te zoeken'

O nlangs heb ik op verzoek mijn 'spirituele autobiografie' geschreven; mijn geestelijke ontwikkeling, samengevat in acht pagina's tekst. In de eerste zestien jaar van mijn leven speelde God helemaal geen rol. Ik zat op een openbare school, thuis werd er niet over geloof gesproken. Over christenen werd neerbuigend gedaan ('ach ja... wanneer gaan die 's nadenken?').

Op de lagere school was ik een nogal bijdehante, betweterige jongen, ik-gericht, dus niet erg aardig voor mijn omgeving. Ik was een vroege leerling, en toen ik ook nog een klas oversloeg, kon ik op 10-jarige leeftijd mijn boeken voor de middelbare school ophalen.

Omdat ik niet goed wist wat ik zou gaan studeren, besloot ik na mijn eindexamen een jaartje naar het buitenland te gaan. Een privé-school in Amerika.

Dat het een *christelijke* school was wist ik vooraf, maar zo christelijk, dat had ik niet verwacht... Alleen met toestemming van m'n ouders mocht ik de campus af, elke zondag moest je naar een preek luisteren, etcetera. Ik vond het allemaal onzin en maakte er een sport van om tijdens die samenkomsten zoveel mogelijk medestudenten af te leiden.

Tijdens mijn verlof in Nederland leerde ik een meisje kennen. Ze was christelijk opgevoed, maar ze deed er weinig aan. In Florida ontmoette ik echter een jonge docente, mrs. Ruscello, met een passie voor Jezus én voor leerlingen. Nadat ik me weer eens laatdunkend over het christendom had uitgelaten, gaf ze me essays over de Bijbel te lezen en ze offerde haar tussenuren op om er met me te praten. Na afloop van mijn verblijf in Florida gaf ze me haar eigen exemplaar van de Bijbel

mee, inclusief haar aantekeningen. 'For Tom, to satisfy your curiosity' (om je nieuwsgierigheid te bevredigen) schreef ze voorin.

Terug in Nederland liet ik het boek voor wat het was. Ik schreef me in voor een studie *International Business Administration* in Rotterdam en stortte me in het studentenleven. Lang leve de lol, de wereld draaide om mij, toch?

In het kader van een uitwisselingsprogramma ging ik voor een half jaar naar Hong Kong. Daar werd mijn vriendin niet blij van. Zij studeerde in Groningen en sloot zich in haar tweede jaar aan bij de Navigators, een christelijke studentenvereniging. God ging daar voor haar leven. Toen we elkaar halverwege mijn uitwisseling tien dagen zagen, in Hong Kong, kon het contrast niet groter zijn.

Ik reageerde verbaasd, maar was ook geïntrigeerd: als we samen verder willen en als het geloof zo belangrijk voor je is, dan voel ik me verplicht om uit te zoeken wat je er nu zo in boeit.

Na de periode in China meldde ik me – als niet-gelovige - bij dezelfde christelijke studentenvereniging in Rotterdam. Dat kon. Ik ontmoette tientallen jonge mensen die enthousiast waren over het geloof. Uit nieuwsgierigheid schreef ik me tijdens mijn kennismakingstijd in voor een Alpha-cursus – een serie introductie-avonden. Aan het eind van die cursus heb ik voor het eerst 'ja' gezegd tegen God. Al besepte ik toen nog maar half wat het inhield; ik ontdekte later dat ik nog vier of vijf keer 'ja' tegen hem zou zeggen (en ga zeggen).

Achteraf heb ik geluk gehad (al heeft ook God er de hand in natuurlijk) met wie ik ben tegengekomen. Zo had ik een Alpha-kringleider die in staat was al mijn vragen te beantwoorden en me te 'triggeren' om me verder te verdiepen in

'Mijn leven is nogal veranderd. Alleen al mijn dagritme; ik begin iedere dag met bijbellezen en bidden.'

de Bijbel. Ook ontmoette ik tijdens die cursus een medestudent die ook in zijn studententijd voor God gekozen had. Samen met hem en een derde jongen ben ik toen begonnen aan een Bijbelstudie die anderhalf jaar heeft geduurd. Van die studie en vooral van mensen van mijn leeftijd die Jezus willen volgen heb ik ontzettend veel geleerd

over Jezus. Mijn kijk op de wereld en op mezelf veranderde. Was ik voorheen 'ik-gericht', nu leerde ik dat trots zijn op jezelf nogal nutteloos is. Je talenten zijn gaven van God. Het is veel belangrijker om te lijken op Jezus, en je meer te richten op anderen.

Mijn leven is nogal veranderd. Alleen al mijn dagritme; ik begin iedere dag met bijbellezen en bidden. Nu het eind van mijn studie in zicht komt, vraag ik me af: wat zou God willen dat ik doe met de diploma's die ik heb gehaald? Moet ik een carrière gaan maken in een topbedrijf? Of iets anders...?

Om de ommekeer in mijn leven te markeren, heb ik besloten om me te laten dopen. Dat is een hele stap, inderdaad. Het valt ook niet mee om dat uit te leggen aan mijn ouders, met wie ik een uitstekende relatie heb. Ze respecteren mijn keuze, maar snappen er weinig van.

'Het is in onze samenleving ook zoveel gemakkelijker om níet te geloven.'

Het is in onze samenleving ook zoveel gemakkelijker om níet te geloven. Wel wil ik iedereen uitdagen uit te zoeken wat het (christelijk) geloof nu inhoudt, alvorens er een mening over te ventileren. Dat ben je aan jezelf verplicht.'

Tom Faber